

УДК 342.951:351.713

DOI https://doi.org/10.32836/2521-6473-2019-2-60-69

Ю. Д. Кунєв, доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри адміністративного
та митного права
Університету митної справи та фінансів

Д. С. Бєлова, студентка
Університету митної справи та фінансів

МИТНА ПРОЦЕДУРА МИТНИЙ СКЛАД: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Статтю присвячено дослідженню правової категорії митна процедура «митний склад» на підставі аналізу змісту її складових елементів. Запропоновано теоретичний підхід для правильного її праворозуміння через призму категорії «митна процедура». Сформовано пропозиції для подальшого дослідження та удосконалення національного законодавства.

Ключові слова: митне право, адміністративна процедура, митна процедура, митні формальності, митна процедура «митний склад», митний режим «митний склад», митний склад, міжнародне право.

Yu. D. Kuniev, D. S. Bielova. The customs procedure customs warehouse: theoretical aspects

In the article it is devoted to the study of the legal category “customs procedure of customs warehouse” based on the analysis of the content of its constituent elements. The author suggested to use the theoretical approach to the correct legal understanding through the prism of the category “customs procedure”. The proposals are developed for further research and improvement of national legislation.

Based on previously conducted research of scientists, it was given further development of the definition of the essence and content of the concepts: “customs warehouse”; customs warehouse procedure, customs warehouse regime. The variants of customs warehouses for the national legislation are determined. The main shortcomings of the norms of the national customs legislation and their differences from the provisions of the Kyoto Convention according to the definitions “customs warehouse”, “customs procedure” and “customs regime”, are indicated.

It has been established that the administrative features of the administrative procedure are also applicable to the customs warehouse customs procedure.

The customs warehouse is a standardized and unified set of conditions and requirements for the release of business entities from all or part of the encumbrances caused by certain legal obligations in respect of imported goods which are stored in a customs control in a specified place without payment of import duties and taxes.

It is determined the nature of the interconnection of the customs procedure with customs warehouse and other customs procedures.

The analysis of national customs legislation on compliance with international law, the detection of shortcomings of related concepts, disclosure of the content of the main categories studied may serve as the basis for further study of customs activities and development of national customs legislation.

Key words: customs law, administrative procedure, customs procedure “customs warehouse”, customs regime “customs warehouse”, customs warehouse, international law.

Постановка проблеми. Поняттю «митна процедура» приділено досить мало уваги з боку вітчизняних авторів. Невідповідність змісту норм національного митного права нормам міжнародного митного права породжує значну кількість проблем практичного характеру. Ці проблеми безпосередньо пов'язані з комплексом проблем теоретичного плану, що призводить до недотримання законотворцем законів логіки у формулюванні основних понять Мит-

© Ю. Д. Кунєв, Д. С. Бєлова, 2019

ного кодексу України (далі – МКУ), зокрема: митна процедура; митний режим; митні формальності; митна процедура «митний склад». Саме тому обрана проблематика дослідження є цілком актуальною.

Результати дослідження можуть слугувати для вдосконалення положень національного законодавства та подальшої нормотворчої діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сутність і зміст понять: «митна процедура», «адміністративна процедура», «митні формальності», «адміністративні формальності» вже є дослідженою такими науковцями, як Л.Р. Баязітов, Ю.Д. Кунєв, З.Ю. Кунєва, Б.А. Кормич, І.В. Бойко, Н.В. Галіцина та іншими. Оскільки дослідження цих категорій у сфері національного права почалося відносно нещодавно, залишилася значна кількість проблем та недосліджених аспектів, які заважають практичній реалізації цих положень у норми митного законодавства України.

Мета статті. Визначити теоретичні аспекти розуміння понять: «митний склад» і «митна процедура митний склад» та їх вплив на процеси імплементації міжнародних стандартів у митне законодавство України.

Виклад основного матеріалу. Оскільки визначено завдання формування несуперечливого у системі інших митно-правових понять, поняття «митна процедура митний склад», тому для встановлення його правильної етимології потрібно розглянути безпосередньо пов'язані поняття: «митний склад»; «процедура митний склад»; «режим митний склад» та «митна процедура».

Митний склад (МС)

Визначимо, що ж являє собою «митний склад» без додаткових елементів, таких як «процедура» та «режим». Відповідно до ч. 2.1. Розділу II Наказу Міністерства фінансів України 16.07.2012 р. № 835 «Про затвердження Порядку надання складським об'єктам статусу «митний склад» та позбавлення такого статусу»: «Як митний склад (далі – МС) може вважатися один або декілька складських об'єктів за умови їх розташування за однією адресою або в межах нерозривної огороженої по периметру території. Як єдиний МС може вважатися одне або декілька газосховищ, які знаходяться в управлінні одного оператора. При цьому газосховища можуть бути розташовані за різними адресами» [1]. «МС – це відповідним чином облаштовані складські приміщення, резервуар, холодильна чи морозильна камера, критий чи відкритий майданчик, призначені для зберігання товарів під митним контролем» [2].

У вищезазначеному наказі № 835 також містяться такі поняття, які використовуються для означення «митного складу»: «складський об'єкт», «сховище природного газу (газосховище)», «відкритий майданчик», «критий майданчик», «приміщення», «резервуар», «холодильна (морозильна) камера» [1].

Таким чином, можна стверджувати, що практичне значення МС як складського приміщення чи газосховища являє собою цивільно-правову категорію. Об'єкти, які можуть бути як рухомими так і нерухомими, можуть перебувати у власності, а отже суб'єкт цивільно-правових відносин може здійснювати стосовно них право володіння, користування чи (та) розпорядження.

Тобто, було б доцільно зазначити у наказі № 835 наступне: як МС може вважатися один або декілька складських об'єктів, яким надано такий статус – «МС», або ж складський об'єкт, щодо суб'єкта господарювання якого внесено інформацію до Реєстру митних складів.

Категорію МС можна розглядати у контексті поняття «митна інфраструктура». У Наказі ДМСУ від 28.03.2012 р. № 191 є визначення такого поняття, але доречно було б змінити визначення, узгодивши його із положеннями чинного МКУ таким чином: «митна інфраструктура» – це вантажний митний комплекс, митні склади, склади тимчасового зберігання, стаціонарні технічні та спеціальні засоби митного контролю, митні лабораторії, а також адміністративні будівлі, інформаційні системи, інформаційно-телекомунікаційні мережі, мережі зв'язку,

центри оброблення даних або обчислювальні центри митних органів. Із цього можна сформулювати висновок, що митний склад належить до митної інфраструктури.

Наступним кроком є дослідження понять *процедура «МС» та режим «МС»*.

Український законодавець не передбачає такого поняття як «митна процедура митного складу», проте передбачає його Кіотська конвенція в оригіналі (англійською мовою). Також цей термін визначений у Глосарії Міжнародних Термінів Всесвітньої Митної Організації.

У Науково-практичному коментарі до МКУ [3] від 2012 року посилаються на ратифіковану Конвенцію про гармонізацію і спрощення митних процедур (Кіотська конвенція), перекладену українською мовою, зазначаючи: «режим митного складу» – митний режим, відповідно до якого ввезені товари зберігаються під митним контролем у визначеному для цих цілей місці (митному складі) без сплати ввізних мит та податків» [4]. Порівняємо з визначенням режиму МС за МКУ: «Митний склад – це митний режим, відповідно до якого іноземні або українські товари зберігаються під митним контролем із умовним повним звільненням від оподаткування митними платежами та без застосування заходів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності» [2].

Під час порівняння визначень виявлено наступні відмінності:

- у Кіотській конвенції за українським перекладом [4] застосовується дефініція «режим митного складу», то у МКУ застосовується визначення «митний склад» для означення режиму МС. Оскільки ми вже проаналізували поняття «митний склад» як об'єкт, можемо стверджувати, що в МКУ використано однакові назви для означення двох різних явищ, зокрема у ч. 1 ст. 424 та ч. 1 ст. 121 МКУ;

- у Кіотській конвенції за українським перекладом зазначено у терміні «режим митного складу», що ввезені товари зберігаються під митним контролем у спеціальному місці (митному складі), то у МКУ така вказівка на МС (як об'єкт) у понятті «митний склад» (як режим) відсутня. Розкриті значення в Кіотській конвенції може відповісти на питання: «Де ввезені товари зберігаються під митним контролем?» (у визначеному для цих цілей місці, митному складі), але визначення у МКУ на цей елемент не вказує;

- Кіотська конвенція передбачає застосування такого режиму для ввезених товарів, а МКУ використовує поділ товарів на «іноземні» та «українські»;

- Кіотська конвенція передбачає незастосування заходів тарифного регулювання (мит та податків) для товарів, ввезених за режимом МС, але у визначенні не зазначається звільнення від заходів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, як це передбачено МКУ (не застосовуються і тарифні, і нетарифні заходи).

Отже, можемо спостерігати невідповідності формулювань у національному митному законодавстві та ратифікованому міжнародному правовому акті, не виходячи навіть за межі сутності понять.

В оригіналі Кіотської конвенції визначено наступне: «Customs warehousing procedure» means the customs procedure under which imported goods are stored under customs control in a designated place (a customs warehouse) without payment of import duties and taxes» [5]. Перекладемо таке визначення наступним чином: «Процедура «МС» означає митну процедуру, за якою імпортовані товари зберігаються під митним контролем у визначеному місці (митний склад) без сплати імпортних мит та податків».

У Глосарії зазначається наступне значення: «Customs warehousing procedure» customs procedure under which imported goods are stored under customs control in a designated place (a Customs warehouse) without payment of import duties and taxes» [6, с. 14], яке перекладемо так: «Процедура митного складу» – митна процедура, за якою імпортовані товари зберігаються під митним контролем у визначеному місці (митний склад) без сплати імпортних мит та податків».

Робимо висновок, що міжнародне митне право і законодавство використовує для означення вищезазначених явищ поняття «митна процедура».

Скомпонували ці два визначення, отримуємо наступне: митна процедура МС – це митна процедура, за якою імпортовані товари зберігаються під митним контролем у спеціально визначеному місці (МС) без сплати імпорتنих мит та податків.

Можна стверджувати, що ці визначення дещо відрізняються від того, яке подано в українській версії Кіотської конвенції та МКУ. «Митний режим» за МКУ фактично не відповідає за своїм значенням та сутністю жодному поняттю в міжнародному праві.

Для визначення *співвідношення понять митна процедура і митний режим* звернемося до Кіотської конвенції, законодавчих актів України та Митного кодексу Європейського Союзу.

Кіотська конвенція у ст. 2 Главі II «Сфера застосування Конвенції» зазначає: «Кожна з Договірних сторін приймає на себе зобов'язання сприяти спрощенню і гармонізації митних процедур та з цією метою дотримуватися, відповідно до положень Конвенції, Стандартних правил, Стандартних правил з перехідним терміном та Рекомендованих правил...» [4]. Також, ч. 1 ст. 1 МКУ передбачає: «законодавство України з питань митної справи становлять також міжнародні договори, ратифіковані ВРУ» [2]. Україна приєдналася до Кіотської конвенції у 2006 році, а набрала чинності вона для України у 2011 році. У 2012 році був прийнятий новий МКУ, який мав бути адаптований до положень міжнародного права, особливо щодо спрощення та гармонізації митних процедур.

У Кіотській конвенції відсутнє пряме визначення терміну «митна процедура», але такий термін зазначається в Глосарії Міжнародних Термінів Всесвітньої Митної Організації та в Митному кодексі ЄС. Глосарії Міжнародних Термінів ВМО визначає наступне: «Customs procedure treatment applied by the customs to goods which are subject to customs control.

Notes

1. The reference to «goods» includes means of transport.

2. There are various customs procedures which are dealt with in the Kyoto Convention: clearance for home use, Customs warehousing, inward processing, temporary admission, Customs transit, etc». [6, с. 13]. Що перекладемо таким чином: «Митна процедура» – це процедура, що застосовується митницею до товарів, які підлягають митному контролю.

Примітки:

1. Посилання на «товари» включає транспортні засоби.

2. Є різні митні процедури, які розглядаються в Кіотській конвенції: оформлення для домашнього використання, митні склади, внутрішня обробка, тимчасове ввезення, митний транзит інше».

Митний кодекс ЄС визначає наступне поняття митної процедури: «Customs procedure» means any of the following procedures under which goods may be placed in accordance with the Code:

(a) release for free circulation;

(b) special procedures;

(c) export». [7]

Перекладемо його наступним чином: «Митна процедура» означає будь-яку із наступних процедур, за якими товари можуть бути розміщені відповідно до Кодексу:

(a) випуск для вільного обігу;

(b) спеціальні процедури;

(c) експорт».

У МКУ наведено визначення митної процедури: «митна процедура – зумовлена метою переміщення товарів через митний кордон України сукупність митних формальностей та порядок їх виконання» [2]. Якщо Кіотська конвенція, де визначені ці процедури, не надає

конкретного визначення митної процедури, то в МКУ воно визначено у спосіб, відмінний від використаного в актах міжнародного права. Водночас, у МКУ міститься визначення поняття митного режиму: «митний режим – комплекс взаємопов'язаних правових норм, що відповідно до заявленої мети переміщення товарів через митний кордон України визначають митну процедуру щодо цих товарів, їх правовий статус, умови оподаткування і обумовлюють їх використання після митного оформлення» [2].

«Можна посперечатися на те, що Міжнародна конвенція про спрощення та гармонізацію митних процедур у англійському та французькому перекладах використовує терміни «procedure» та «régime» в якості синонімів. Слід розуміти, що «режимний» підхід – це особливість французького адміністративного права, в якому режим фактично замінює поняття процедури» [8, с. 147]. У національному законодавстві таке ототожнення не відбувається, натомість існують два самостійних поняття.

Досліджуючи україномовний текст Кіотської конвенції, можна спостерігати неоднозначність перекладу оригіналу, оскільки в одній статті «customs procedure» можуть перекладатися як «митні процедури», і як тільки справа доходить до різновиду конкретної процедури, з'являється переклад «митний режим». За МКУ випливає, що митний режим визначає митну процедуру.

Якщо Україна приєдналася до Кіотської конвенції, ратифікувала її, провела імплементацію її норм у національне законодавство, то для виявлення прогалин і невідповідностей у поняттях, використаємо національне поняття митного режиму та зміст міжнародного поняття митної процедури.

У підсумку ми доходимо висновку, приклад якого можна навести так: митний режим (визначення з національного права) «імпорт» визначає митну процедуру (визначення з міжнародного права) «імпорт», «експорт» визначає «експорт» і так далі за аналогією.

У подальшому буду спиратися на раніше проведене дослідження, де було визначено, що: «Митна процедура – унормована та уніфікована (за ознакою споріднення характеру обтяжень, що допускається залишити після «випуску») сукупність умов і вимог процесу звільнення суб'єктивного права від усіх або частини обтяжень, обумовлених наявністю певних юридичних обов'язків» [9, с. 17].

«Внутрішнім змістом митної процедури є: (1) вчинення митною службою й особами, яких це стосується митних формальностей – перетворення на юридичні факти певного, охопленого областю процедури, набору фактових передумов (нормативно передбачених майбутніх фактів, обставин і подій); (2) виконання сторонами фактового складу умов; (3) вчинення дій із формування доказової бази, передбачених для точки виходу рішення (вивчення, перевірка, оцінка фактів, обставин та подій)» [10, с. 46].

Розглянемо особливості реалізації поняття «Митна процедура МС» у національному митному законодавстві.

Аналізуючи узагальнене теоретичне поняття «митна процедура», скомпонувавши його з поняттям «Митна процедура «МС»» (за Кіотською конвенцією), отримаємо таке визначення поняття: «Процедура «МС» – це унормована та уніфікована сукупність умов і вимог процесу звільнення суб'єктивного права від усіх або частини обтяжень, обумовлених наявністю певних юридичних обов'язків щодо імпортованих товарів, котрі зберігаються під митним контролем у визначеному місці (МС) без сплати імпортних мит та податків».

Властивості митної процедури митного складу:

1) приватно-правова природа першої дії (з виконання обов'язку чи реалізації права), яка вважається початком процедури. Обов'язок виконується способом кооперації – «...виконання / невиконання обов'язку перебуває в прямій залежності від наявності / відсутності взаємодії визначених індивідів під час досягнення спільного результату діяльності» [9, с. 17];

2) здатність змінювати область застосування. Це можуть бути області публічного права держави вивезення та держави ввезення (область держави транзиту для митної процедури митного складу не передбачається);

Для формулювання поняття «митна процедура» у дослідженні [9] було використано зміст понять «митне очищення» (МО) та «випуск товарів» (ВТ).

– «випуск товарів» – санкціонований митною службою момент звільнення суб'єктивного права від усіх або частини обтяжень, обумовлених наявністю певних юридичних обов'язків;

– «очищення» (в українському законодавстві – «митне оформлення») – узагальнений процес звільнення суб'єктивного права від усіх або частини обтяжень, обумовлених наявністю певних юридичних обов'язків» [9, с. 17].

І МО і ВТ є звільненням суб'єктивного права від частини обтяжень (або всіх обтяжень), що обумовлюються наявністю певних юридичних обов'язків. Відмінність полягає у тому, що «очищення» – це процес, а «випуск товарів» – це момент. До того ж, можна розглядати МО як результат, – «... умовний термін, який означає завершення процесу виконання митних процедур, визначених митним законодавством, тобто «очищення» суб'єктів (ОДЗ та осіб, яких це стосується) від обов'язків щодо переміщення товарів через митний кордон України та отримання продукту митної діяльності – «очищені» товари та транспортні засоби» [11, с. 57].

«Митна процедура має точки входу та виходу, якими є початок, і завершення звільнення суб'єктивного права від усіх або частини «обтяжень». Область між точками входу й виходу становить процес звільнення від «обтяжень» [9, с. 17].

Для митної процедури «МС» цікавим моментом є те, що після ВТ з однієї митної процедури товар більше не є поміщеним під цю процедуру, а тому до нього можна застосувати митну процедуру МС, далі необхідно здійснити МО та ВТ за процедурою МС і після звільнення суб'єктивного права від обтяжень товар, до якого застосовувалась митна процедура «МС», може бути поміщений під нову митну процедуру, що для суб'єкта приватного права означає початок нової точки входу в митну процедуру, нового МО, наслідком чого буде новий момент виходу, або ВТ. Це можна зобразити наступним чином:

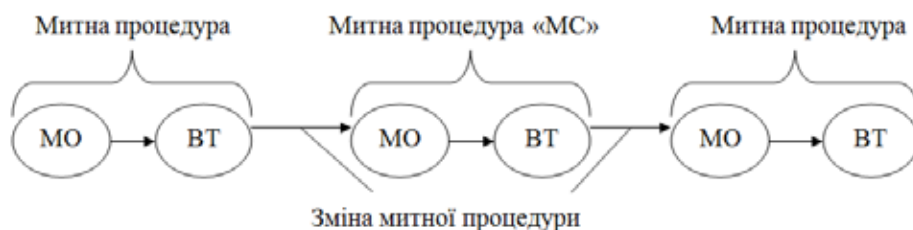

Рис. 1. Зміна митних процедур із застосування митної процедури митного складу

Розглядаючи проблеми входу у митну процедуру (проблеми початкових формальностей), слід звернути увагу на формальності, що передують пред'явленню декларації на товари. Таким формальностям присвячена Глава 1 Спеціального додатку А Кіотської конвенції, у якій зазначаються такі категорії, як «вантажна декларація» та «формальності, що передують пред'явленню декларації на товари». «Вантажна декларація» – дані, які представляються до або безпосередньо у момент прибуття або відбуття транспортного засобу комерційного призначення та містять запитувану митною службою інформацію про вантаж, який ввозиться на митну територію або вивозиться з неї, «Митні формальності, що передують представленою декларації на товари» – всі операції, які здійснюються відповідною особою та митною

службою з моменту ввозу товарів на митну територію до моменту розміщення товарів під митний режим» [4].

Із визначень випливає факт того, що вантажна декларація подається до митного органу до моменту поміщення під митний режим. Тобто, оперуючи термінами із Кіотської конвенції, до початку митної процедури.

При з'ясуванні змісту цих понять виникає проблематика їх застосування через неправильну адаптацію МКУ до положень Кіотської конвенції. МКУ не передбачає такої категорії як «вантажна декларація», змішуючи і «декларацію на товари», і «вантажну декларацію» у інші категорії, що називаються «митна декларація» або «попередня митна декларація». «Митна декларація (МД) – заява встановленої форми, в якій особою зазначено митну процедуру, що підлягає застосуванню до товарів, та передбачені законодавством відомості про товари, умови і способи їх переміщення через митний кордон України та щодо нарахування митних платежів, необхідних для застосування цієї процедури» [2].

Через неправильне використання категорії «митна процедура», запровадження категорії «митний режим», невідповідність МКУ положенням Кіотської Конвенції виникають наступні неузгоджені моменти:

- 1) відсутність понять «вантажна декларація» та «декларація на товари» у МКУ;
- 2) «митна декларація» не розподіляє формальності на «до» та «після» початку митної процедури;
- 3) «митна декларація» за МКУ визначає митну процедуру, хоча оперуючи термінами МКУ, повинна визначати митний режим, який ототожнюють із митною процедурою за Кіотською конвенцією.

Можна було б стверджувати, що замість поняття «вантажна декларація» МКУ використовує поняття «попередня митна декларація», оскільки, виходячи із положень МКУ, остання подається до ввезення або після ввезення товару декларантом. Але існують певні відмінності:

- 1) об'єктом вантажної декларації (ВД) є вантаж, а попередньої митної декларації (далі – ПМД) – товари і транспортні засоби комерційного призначення;
- 2) ПМД подається до або після ввезення, в той час як ВД подається до прибуття або безпосередньо у момент прибуття або відбуття.

У Кіотській Конвенції також зустрічається поняття «попередня митна декларація», де зазначається, що вона може подаватися у тому випадку, коли декларант не володіє всією інформацією, яка необхідна для подання декларації на товари. При цьому за МКУ, за настанням вищезазначених обставин, слід подавати тимчасову митну декларацію.

Наступний момент для з'ясування – це «процедура декларування», про що зазначено у МКУ. Подача декларацій (декларування) є митною формальністю у складі обраної митної процедури (митного режиму). Тому, на мою думку, використання «процедури» у цьому словосполученні є недоречним.

Поняття «випуск товарів» частково вже було проаналізовано, але слід також розглянути відмінності такого означення між категоріальним апаратом МКУ та Кіотської конвенції.

Кіотська конвенція, ратифікована в Україні, передбачає: «Випуск товарів» – дія митної служби, яка полягає у наданні відповідним особам дозволу розпоряджатися товарами, щодо яких здійснюється митне оформлення» [4].

У МКУ визначено, що: «Випуск товарів – надання органом доходів і зборів права на користування та / або розпорядження товарами, щодо яких здійснюється митне оформлення, відповідно до заявленої мети» [2].

Відмінності полягають у наступному:

1) за Кіотською конвенцією – це формальність, «дія митної служби», що закріплюється у формі обов'язку митної служби надати право відповідній особі; у МКУ визначення формулюється таким чином, що відсутня вказівка на дію митної служби, відразу зазначаючи на процесі надання права;

2) принциповим питанням є правильний переклад Кіотської конвенції, де «випуск товарів» означає дію митної служби, яка дозволяє особам, яких це стосується, розпоряджатися товарами, стосовно яких здійснюється очистка [5]. Відмінність між ратифікованою конвенцією та правильним перекладом полягає у можливому вільному трактуванні «відповідної особи» за ратифікованою Кіотською конвенцією, оскільки право надається не «відповідній або зацікавленій особі», а «особі, якої це стосується», вчинення формальності у процедурі щодо надання права стосується особи, яка має законне повноваження щодо розпорядження товарами за приватною угодою, а не будь-якої іншої особи;

3) Кіотська конвенція вказує на розпорядження товарами; МКУ вказує на розпорядження та / або користування товарами. Такий елемент норми права, як «та / або» дає наступні комбінації для дій митної служби:

- надання права виключно на користування;
- надання права виключно на розпорядження;
- надання права на користування та розпорядження.

Слід звернути увагу на Рішення Конституційного Суду України (КСУ) у справі за конституційним зверненням Мартинова Володимира Володимировича щодо офіційного тлумачення положень ч. 2 ст. 469 Митного кодексу України, а саме: «Зміна стану товарів, митне оформлення яких не закінчено, або товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні під митним контролем на складі тимчасового зберігання, на складі організації – отримувача гуманітарної допомоги або на митному складі, користування та розпорядження ними без дозволу органу доходів і зборів, а так само невжиття передбачених ч. 4 ст. 204 цього Кодексу заходів щодо товарів, строк тимчасового зберігання яких під митним контролем на складі тимчасового зберігання, на складі організації – отримувача гуманітарної допомоги або на митному складі закінчився, – тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян». КСУ вирішив наступне: «... Користування та розпорядження ними без дозволу органу доходів і зборів необхідно розуміти так, що адміністративним правопорушенням є окремо як користування, так і розпорядження...» [12].

При наявності сполучника «та» окремі частини словосполучення необхідно застосовувати не у поєднанні, а як окремі складові, тоді відпадає необхідність використання сполучника «або».

У такому випадку, «випуск товарів» за МКУ, навіть при збереженні понять «користування», «розпорядження» повинен з'єднувати ці частини за допомогою сполучника «і». Тобто, надання права на користування і розпорядження. Адже за нинішнім формулюванням, якщо надано право на розпорядження, то це не дає права на користування і навпаки. Відповідно, таке формулювання може створювати складнощі у праворозумінні і з'ясуванні норм МКУ, що створює підґрунтя для несвідомого порушення закону через недоліки останнього.

Перехід від однієї митної процедури до митної процедури митного складу відбувається за таким алгоритмом:

1. Відбувається випуск товарів за попередньою митною процедурою;
2. Починається митне оформлення / очистка за процедурою митного складу.

Особливість полягає у тому, що подання декларації на товари чи інших документів, які її замінюють, для поміщення товару під процедуру митного складу, відбувається власником митного складу. При цьому випуск товарів за попередньою процедурою може здійснювати й інша особа.

Що стосується завершення митного режиму / митної процедури митного складу, то відповідно до МКУ, він завершується поміщенням товарів в інший митний режим. «Декларування товарів при зміні митного режиму митний склад на інший митний режим здійснюється Декларантом, у тому числі утримувачем МС» [13]. Якщо поміщення в режим МС здійснюється виключно власником митного складу, який також може виступати митним брокером, то в такому випадку має місце «представництво» декларанта. Завершення митного режиму, як зазначає вищезазначена норма права, може вчинятися як утримувачем митного складу, так і декларантом.

Особливістю митного режиму митного складу є те, що після його завершення та поміщення товарів під іншу митну процедуру, декларант все ще має частину обов'язків, які підлягають виконанню (наприклад, вивезення товару з митного складу протягом встановленого терміну). Відповідно, не зважаючи на те, що митний режим завершився, суб'єкт приватного права продовжує перебувати в області публічного права.

Це можна зобразити наступним чином:

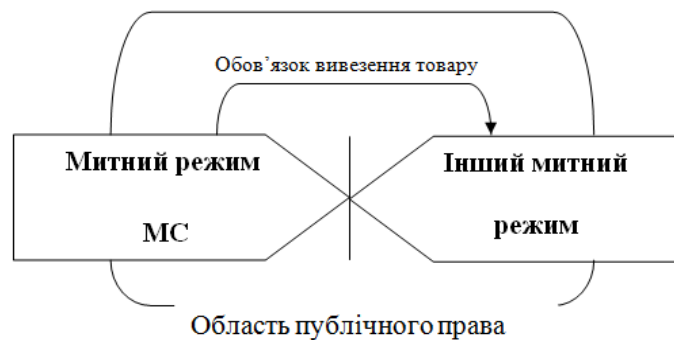

Рис. 2. Наслідування обов'язків, обумовлених митним режимом МС

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Спираючись на раніше проведені дослідження науковців, дістало подальшого розвитку визначення сутності та змісту понять: «митний склад»; процедура «митний склад», режим «митний склад», «митний склад» як об'єкт інфраструктури. Визначено різновиди митних складів за національним законодавством. Зазначено основні недоліки норм національного митного законодавства та їх відмінності від положень Кіотської конвенції стосовно понять: «митний склад», «митна процедура» та «митний режим».

Митна процедура «митний склад» – це унормована та уніфікована сукупність умов і вимог процесу звільнення суб'єктивного права від усіх або частини обтяжень, обумовлених наявністю певних юридичних обов'язків щодо імпортованих товарів, які зберігаються під митним контролем у визначеному місці, митному складі без сплати імпортних мит та податків.

Встановлено, що характерні ознаки адміністративної процедури відносяться і до митної процедури «митний склад».

Визначено особливості реалізації поняття «митна процедура МС» в національному митному законодавстві.

Аналіз національного митного законодавства щодо відповідності нормам міжнародного права, виявлення недоліків суміжних понять, розкриття змісту основних досліджених категорій може слугувати підґрунтям для подальшого дослідження митної діяльності та розвитку національного митного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Порядку надання складським об'єктам статусу «митний склад» та позбавлення такого статусу / Мінфін України. Наказ від 16.07.2012 № 835 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1324-12>.
2. Митний кодекс України / Верховна Рада України. Кодекс від 13.03.2012 № 4495-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>.
3. Науково-практичний коментар до Митного кодексу України: у 3 т. / П.В. Пашко, В.Ю. Хомутиннік, Т.І. Єфименко та інші. К. : ДННУ «Акад. фін. управління», 2012. Т. 3. 504 с.
4. Міжнародна конвенція про спрощення і гармонізацію митних процедур (Кіотська конвенція); Рада Митного Співробітництва. Конвенція від 18.05.1973 (редакція на 26 червня 1999 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_643.
5. International Convention on the simplification and harmonization of Customs procedures (as amended) (done at Kyoto on 18 May 1973, amended on 26 June 1999). [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.wcoomd.org/en/topics/facilitation/instrument-and-tools/conventions/pfrevised_kyoto_conv/kyoto_new.aspx.
6. Glossary of international customs terms. World Customs Organization. October 2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.wcoomd.org/-/media/wco/public/global/pdf/topics/facilitation/instruments-and-tools/tools/glossary-of-international-customs-terms/glossary-2017-word-version-en.pdf?db=web>.
7. REGULATION (EU) No 952/2013 OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 9 October 2013. Laying down the Union Customs Code [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013R0952&from=PL>.
8. Кормич Б.А. Митні режими або митні процедури: європейські стандарти термінології та класифікації / Б.А. Кормич // LEX PORTUS. 2017. № 2 (4). С.142-153. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://lexportus.net.ua/ru/vipusk-2-17>.
9. Кунев Ю.Д. Визначення сутності та змісту основних митно-правових понять: «митна процедура» / Ю.Д. Кунев, Л.Р. Баязітов // Вісник Академії митної служби України. Серія: Право. 2014. № 2. С. 7-23. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vamsup_2014_2_3.
10. Баязітов Л.Р. Визначення сутності та змісту основних митно-правових понять / Л.Р. Баязітов, Ю.Д. Кунев, З.Ю. Кунэва // Сучасний стан та перспективи розвитку митних правовідносин в Україні: колективна монографія / за заг. ред. Д.В. Приймаченка. Дніпро : Гельветика, 2018. С. 31-51.
11. Митна енциклопедія: У двох томах. Т. 2/: Редкол.: І.Г. Бережнюк (відп. ред.) та інші. Хмельницький : ПП Мельник А.А., 2013. 536 с. (Митна справа в Україні. Т. 23).
12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Мартинова Володимира Володимировича щодо офіційного тлумачення положень ч. 2 ст. 469 Митного кодексу України. Конституційний Суд України. Рішення від 31 березня 2015 року. Справа № 1-4/2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v001p710-15>.
13. Про виконання митних формальностей відповідно до заявленого митного режиму. Мінфін України. Наказ від 31.05.2012. № 657 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1669-12>.